

Josef Blažek

Ahasver II

Všudypřítomný, vše pronikající, vše přemáhající, všeničící. To byly jeho základní atributy. A věrný. Ach ano! Věrnější než kdokoli nebo cokoli na tomto světě. Byl tu, když se Nikolas ráno probudil. Vcházel do jeho snů, kdykoli se mu zachtělo. Věčný, alespoň z pohledu lidského života. A taky nevypočitatelný. Byly chvíle, někdy i celé hodiny, kdy jakoby ustoupil. Nechal Nikolase, aby si začal myslet, že zeslábl, že se s ním koneckonců nějak dá vyjít. Ale to vše jen proto, aby v nečekané chvíli rafnul. Jako žralok. Jako v klidné tůni skrytý aligátor. Jako krysa útočící z temného koutu sklepa.

Strach.

Někdy si Nikolas říkal, že ten jeho Strach by si zasloužil nějaké jiné označení. Strach. Takové obyčejné slovo. Znal i jiné strachy. Strach z výšek, strach ze selhání, strach z posměchu. Dovedl se docela obyčejně bát jako všichni ostatní. Bát se třeba ztráty zaměstnání, stáří, chudoby. Ale to vše nebylo nic proti tomu hlavnímu: Strachu ze smrti.

Jak banální, řeknete si. Nikolas znal ten výraz v očích přátel, psychologů, lékařů i kněží, který se objevil, kdykoli se někomu z nich svěřil: To přece známe všichni!

“Ne! Neznáte!” chtělo se mu říci. Ten pocit přicházející neexistence, rozpadu. Ano, Nikolas se bál nemoci, utrpení, bolesti, bezmoci, všeho toho, co smrt obvykle předchází, ale to nebylo nic proto tomu, že jednoho dne to přijde a on zemře. Definitivně. Už nikdy potom nebude.

Nikolasův život byl smutnou přehlídkou marných pokusů se svým Strachem bojovat. Ty peníze a čas věnované odborníkům i šarlatánům!

Myšlenka na sebevraždu byla svého času na pár dní úlevou. Pak se i jí začal bát.

Nakonec se bezvýhodnost definitivně zmocnila celého jeho života. Zbývalo mu jen tupě procházet časem.

Zbavte se smrti!
Stoprocentní úspěšnost!
Cena dohodou.

Nikolas se vrátil a znovu si oznámení přečetl.

Pak šel dál.

A znovu se vrátil.

Na plakátu nebyla adresa ani telefon. Jen šipka ukazující do pootevřených dveří starého činžáku.

Neudělal by to, kdyby se jeho Strach v posledních dnech ještě nevystupňoval. Nevěřil by, že je něco takového vůbec možné. Strach ze smrti a definitivního konce pronikal jeho životem, co si pamatoval, ale v poslední době ho připravil o všechno. Dalo by se říci, že už ani nežil, jen fungoval. A několikrát za den se v nitru zmítal nezničitelnou bolestí Strachu. Obraz světa kolem v těch vrcholných chvílích překrývaly

vjemy zmaru. Nové domy v ulicích vídával na zlomky sekundy jako oprýskané šedivé ruiny. Tváře lidí se propadaly do úsměvů vyschlých mumií. Stačil pohled na vlastní ruku a i ta se náhle pokryla vráskami a kosti vystupovaly jako na rentgenovém snímku. Běžný ruch na ulicích byl makabrovním tancem kostlivců ze středověkých obrazů.

Zbavte se...

Cena dohodou? Dám cokoli!

Nikolas vstoupil na chodbu starého činžáku. Dům byl evidentně na odpis a tentokrát to nebyl smyslový klam. Schody do prvního patra byly zbaveny zábradlí a cestu na ně bránila zkřížená prkna s cedulí – Nevstupovat!

Bezradně stál, než si všiml, že chodba vede dál kolem schodiště. Za rohem nepřehlédnutelná bílá cedule na dveřích jednoho bytu ukazovala, že je u cíle.

Zbavte se smrti!

Zazvonil a v bytě se něco pohnulo. Dostal na chvíli obyčejný strach. Nemůže to být nebezpečné? V duchu viděl ve škvíře otevíraných dveří ošklivou tvář babizny s bradavicí na nose. Ne, spíše zjizveného svalovce vydechujícího kořalečné výpary.

“Dobrý den.”

Hlas byl tichý a milý. Mladý muž v saku a kravatě měl přívětivý pohled a ustoupil stranou, jako by nepočítal s možností, že Nikolas nepůjde dál.

Seděli pak v křeslech poznamenaných nejnovějším designem, nicméně překvapivě pohodlných.

“Chtěl bych... nabízíte na plakátu venku, že...”

“Chcete, abych vás zbavil smrti, že? Nebojte se, nečtu vám myšlenky. Nic jiného má firma nenabízí, není tedy těžké uhodnout, proč jste tady. A vy navíc vypadáte hodně utrápeně.”

“Chtěl bych vědět, v čem je ten trik. Tedy, v čem vaše terapie spočívá. A taky podmínky. Víte, jak často budu chodit...”

“Žádná terapie. Jde o jednorázový zákrok. Nemusíte mi nic vyprávět, s ničím se svěřovat. A ani na vás při zákroku nesáhnu. Nic neucítíte. Všechno proběhne zde.” A ukázal na jeden z obyčejných stolních počítačů. V místnosti jich bylo několik. Vypadaly nové. V koutě se vršila hromada krabic s emblémy výrobců výpočetní techniky. Zapnutý byl však jen ten jeden počítač a na jeho monitoru se převaloval ten nejobyčejnější tovární spořič.

Nikolas zklamaně povzdechl: “Videotrenink. Biofeedback. Nebo virtuální realita?”

“To všechno jste již zkusil, vidíte? Ne, tady nejde ani o jedno z toho. Tyto terapie by vám možná pomohly myslet na smrt jinak...”

“Nepomohly mi!”

Muž se usmál: “Řekl jsem možná. Ale to já nedělám. Já vás smrti zbavím.”

“Ale jak? Tedy promiňte, asi je to tajemství.”

“Vůbec ne! Jistěže vám nedám do ruky svůj pracovní nástroj, ale princip vám vysvětlím. Dokonce rád vysvětlím. Je to jednoduché. Je to geniální. Je to můj vynález.”

Muž se mile zasmál a mrknul na Nikolase.

“Rád vám to vysvětlím. Ale kdybych vás začal nudit, řekněte. Tak samolibý zase nejsem. Měl jsem zákazníky, kteří moje vysvětlování vůbec nechtěli poslouchat. A odcházeli stejně spokojeni, jako ode mne budete odcházet vy.”

“Jakou máte úspěšnost?”

“Stoprocentní.”

“To není možné!”

“Je to tak. Vy prostě zatím nevíte, o co jde. Představte si, že plnou silou udeříte plácačkou mouchu. Co se stane?”

“Zabijete ji?”

“Správně! Promiňte mi ten hloupý příklad, ale když o tom tak přemýšlím, tak to docela sedí. Zabijete ji... A s jakou pravděpodobností? Stoprocentní.”

“Pokud neuletí.”

“Správně!” mladý muž se smál, oči mu zářily. Bylo to očividně jeho oblíbené téma rozhovoru.

“Pokud neuletí! Velmi správně! Ale když tu mouchu necháme sednout na lepidlo, tak už neuletí. A my vezmeme plácačku. A prásk! A je po ní. Tak jako stoprocentně jistě zabijete plácačkou přilepenou mouchu, tak stoprocentně jistě vás zbavím vaší smrti.”

“Je to zvláštní,” povzdechl si Nikolas, “ale já vám věřím. Dokonce cítím, že je mi už teď lépe. Jako by ze mě padala nějaká tíha.”

“To je jen sugesce,” ušklíbl se mladý muž, “sám si ulehčení namlouváte. To není můj byznys. Já nechci pracovat s vašimi pocity. Já pracuji přímo s vámi.”

Nikolas seděl ve stejném křesle, na hlavě čepici s elektrodami.

(“Úplně stejně jako u neurologa. Nic neucítíte. Můj program si vás jen skenuje.”) na monitoru se míhaly řádky svítících čísel a složité pohyblivé diagramy a křivky. Nikolas dřímал a v hlavě mu běžel rozhovor s mladý mužem. Cítil se klidně. Strach byl pryč, schovaný někde daleko. Pouhá sugesce! Tak to řekl ten mladý muž. Jak že se to jmenuje?

“Kleostas Diamand.”

Stisk jeho ruky byl příjemně teplý a suchý.

“Podle profesora Kleina je lidská existence počítač. Víte to?”

“Cože? Snad že je lidská mysl podobná počítači, ne?”

“Ne. Existence člověka rovná se existence počítače.”

“Tohle je počítač!” začal se zlobit Nikolas a ukázal na svítící monitor, “A tohle jsem já!” ukázal na sebe.

“Mluvíte o schránce počítače a o své tělesné schránce. Počítač nejsou klapky klávesnice ani harddisk. Počítač je program, informační operace, které jsou v principu stejné jako psychické pochody, informační procesy ve vašem mozku. Existence počítače je existencí člověka. Je tam rovnítko.”

“Takže přece jen virtuální realita. Matrix.”

“Ne. Žádná virtuální. Realita bez přívlastků. A ten hloupý film sem už vůbec nepleťte.”

“Hotovo!”

Příjemný mladý hlas byl spokojenost sama.

“Dovolíte?” klidným pohybem sundal Nikolasovi čepici s elektrodami.

“Dáte si kávu? Bude chvíli trvat, než dokončím vaši objednávku.”

“Můžu se dívat?”

“Zajisté. Ale moc toho nevidíte.”

Klapot kláves připomínal drněním kastanět. Na monitoru skákala okna, pak se ustálil obraz složený z barevných skvrn. Pohyboval se a Nikolasovi to něco připomínalo.

“Je to schema odrážející aktivitu vašeho bazálního já. Vidíte? Tady.” Kleostas ukázal tužkou na monitor. Mezi pomalu se převalujícími barevnými skvrnami červeně pulsovala průsvitná kulička. Nikolas si vzpomněl, co mu to připomíná.

“Tak a teď do toho!” zammul si ruce mladý muž.

Nikolas rozpačitě potězkával v ruce čepici s elektrodami.

“Stejná jako u neurologa, vidíte?” usmíval se mladý muž. “Taky jsem ji koupil od firmy obchodující se zdravotními potřebami. Nic na ní nevidíte.”

“Dobrá, ale jak chcete odstranit smrt, když je takřikajíc součástí mne samého?”

“Smrt je alternativa ukončující existenci vašeho já. Za běžných okolností je to jediná alternativa. Nastane vždy. Já však nahraju vaše já do tohoto kompu (promiňte mi ten výraz) a část nazývanou smrt z něj odstraním. Vím, vím! Vím, co chcete říci. Že nelze celou osobnost nahrát do počítače. Přesněji tedy: octne se tam pouze ta část vašeho já, která se smrtí bezprostředně souvisí.”

“Ale ne. to jsem nechtěl říci. Zajímá mě, jak tu mou smrt odstraníte?”

“Jste zvědavý. Napadlo vás už někdy, že až moc? Řeknu vám to.”

Jestli chtěl mladík navodit napětí, tak se mu to povedlo. Nikolas strnule seděl, drtil opěradlo křesla v ruce a čekal.

“V počítači proběhne to, čeho se chcete zbavit.”

“Takže...”

“Ano. Počítač zemře za vás. Definitivně, úplně. Zhrouť se, zhasne, přestane fungovat. Stane se s ním to, co by se dříve či později stalo s vámi.”

“A já?”

“Vy už nikdy nezemřete. Dvakrát se totiž zemřít nedá. Uznejte!”

“Chcete se ještě něco zeptat? Promiňte, ale v následujících minutách se budu muset soustředit a nechci, abyste mě rušil. Takže?”

“Ne. Nechci se na nic zeptat.”

Nikolas měl chuť zakřičet. Dělej! Už mě té potvory zbav! Měl chuť křičet nedočkavostí jako dítě sedící na kolotoči, čekající, kdy už konečně začne jízda. Jako dítě, které se nemůže dočkat dárečku k narozeninám. Ano, vlastně jsou to dnes jakési nové narozeniny. Nikolas ovšem nevykřikl. Prostor pokoje zůstal tichý až na šumění větráčku počítače. Prostor vymezený šedými stěnami a stropem s odlupující se omítkou. Novou laminátovou podlahou poněkud zaneřáděnou prachem, kusy lepenky a polystyrénu z krabic.

Obraz na monitoru složený z barevných skvrn se líně převaloval. Uprostřed stále pulsovala červeň.

“Tak Spouštím program Ahasver II,” pronesl mladý muž Kleostas jaksi slavnostně. Barevné skvrny se pokryly sítí číslíc a nesrozumitelných zkratek.

“A cena?”

“Ano. Nemyslím, že by byla vysoká. Tohle (ukázal na elektroniku) něco stojí a rychle se spotřebovává.”

Nikolas si teprve nyní všiml, že ve vzdálenějším rohu leží ještě jedna hromada. Halabala na sebe naházené komponenty počítačů. Způsob, jak se s nimi zacházelo ukazoval, že je to už jen šrot k nepotřebě.

Kleostas přisunul Nikolasovi několik papírů. Cena byla hned na prvním. Částka byla skoro stejná jako stav jeho účtu, ale nebyla nehorázná. Nikolasův účet nikdy neměl závratně vysoký zůstatek.

Převod z účtu na účet proběhl telefonickým příkazem a než se částka objevila na mladíkově mobilu, stihl Nikolas přečíst a podepsat několik prohlášení. Že zachová mlčenlivost o technických detailech. Že zaplacená částka je konečná... Poslední bylo prohlášení, že se Nikolas vzdává jakýchkoli nároků na disponování s vlastní smrtí.

“Moc tomu nerozumím. To jako že se nesmím zabít?”

“To by ani nešlo. Bez smrti se nezabijete, ať děláte, co děláte. Je to jen právní formulace, abyste se nepokoušel v budoucnu celou transakci zvrátit.”

“Aha.” řekl Nikolas a podepsal.

Jen drobný neklid v pozadí Nikolasovy mysli se nějak nedal uspat.

“Teď se můžete dívat!” řekl Kleostas a otočil monitor k Nikolasovi.

Skvrn na obrazovce se zmocnil neklid. Co mu to jenom připomínalo?

“Teď už to běží samo. Smrt se snaží uniknout, ale nemá šanci. Program Ahasver předvídá všechny její úhybné manévry. Drtí všechnu víru v neodvratitelnost smrti, která ve vaší mysli je. Vidíte? Teď puká skořápka konečnosti. Smrt je nyní nahá a zranitelná. To je nejlegračnější část procesu. Teď se bude smrt snažit uniknout.”

Nikolas fascinován podívanou třeštil oči na obrazovku. Obrazce podobné ostrým krystalům se otáčely a trhaly na kusy šedé, modravé i fialově rudé vrstvy obalů na cáry. Pevná bělavá schránka s pórovitým povrchem, v níž rychle a vyplašeně pulsovala červená kulička, se otrásla vibracemi rotujícího hrotu nejbližšího chladného sterilního krystalu. Skořápka vejce smrti chvíli vzdorovala, chvěla se, až se nakonec roztržila na drobné střípky mizející ve spleti sítě čar obklopujících střed monitoru.

“Proč je smrt červená? Není to spíš barva krve a života?” vystrašeně se zeptal Nikolas a slyšel svůj hlas vycházet z hluboké vyschlé studny ztracené v poušti osamocení. Odpověď Kleostase naproti tomu cinkala a chrastila jako proud skleněných střepek:

“Smrt není červená, pane. Díváte se jen na animovanou vizualizaci celého procesu v počítači. Mohu monitor vypnout, jestli chcete.”

“Asi... asi raději ano,” říkal Nikolas, ale jeho hlas klesal stále níž studnou bez vody, až někde do suchých pouští podsvětí. Proto ho asi Kleostas neslyšel, sklovitě se zasmál a kliknutím na klávesnici projasnil celý obraz smrtelného zápasu smrti na monitoru.

Síť čar se stala labyrintem, ve kterém zubatí krystalíční predátoři spustili hon na měkký červený kotouček ve zmatku přechájející hlouběji do pastí bludiště. Cáry rostly jako mycelium jedovaté plísňe, splétaly se a vyháněly svazečky ostnů, o než se červená

kulička zraňovala častěji a častěji a zanechávala v labyrintu rudou stopu, dychtivě hltanou krystalickými pronásledovateli. Hon na smrt. Zvukový doprovod tvořilo ticho a šumění elektrického větráčku. Smyčka pronásledovatelů se stahovala. Koordinovaně zaháněli krvácející kuličku do středu obrazovky, kde zatím vyrostla hustá klec z ostatných drátů čar.

Na chvíli se pohyb zastavil. To však bylo jen znamením toho, že kruh pronásledovatelů je uzavřen, že kořist nemá kam uniknout.

Teď už pomalu přibližovali se k měkké kuličce a cenili ostré krystalické jehly. Kulička se rozhodla k zoufalému pokusu o únik. Vyrasila prudce do mezery mezi dvěma predátory. Ti se po ní jen otočili ostrými tlamami. Prošla! Hned se však ukázalo, že to byla jen krutá hra. Kruh šelem se přeskupil, kulička byla znovu v jeho centru a tentokrát již bez šance, bez cesty ven. Přesto se ještě jednou pokusila. Nechtěla se vzdát bez boje. Náraz na ostny a vylití červené barvy se odehrálo opět beze zvuku. Bez hlesu... přesto Nikolas podlehl klamu, že slyší táhlý, pištivý nářek.

“Dost!” řekl Kleostas klidně a tůknul prstem na klávesu enter.

Útočné krystaly se vrhly jako smečka vlků na ležící oběť a svými těly ji zcela zakryly. Pomyslný nářek zesílil a zcela zanikl. Krystaly znehybněly a slily se do jednodité masy, která vzápětí ztuhla do krystalu jednoho, čirého, jen lehce do růžova zabarveného. A ještě jedno klapnutí klávesy a třesk! Krystal na obrazovce vybuchl. Z reproduktorů se vylilo tříštivé praskání. Monitor ztemněl. Diody základní jednotky pohasly a Nikolas ucítil mírný pach spáleniny.

“Hotovo,” zašeptal Kleostas hlasem plným uspokojení.

Nikolas si všiml, že z konektoru počítače vytáhl rubínově červený flash disk a schoval ho do kapsy drahého saka.

Nikolasovi se točila hlava, když vycházel ze dveří bytu a naslouchal posledním mladíkovým slovům:

“...maličkost. Vzpomínky na poslední hodiny jsou trochu pocuchané. Nesouvislé. Vytrhnout smrt ze života kohokoli nutně zanechá stopu. Ale to se za pár dní zahojí a vzpomínky budou na sebe zase pěkně hladce navazovat.

Přeji vám hezký den, pane!”

Ruku stále držel na kapse drahého saka.

Prošel několik ulic. Svět byl na svém místě, ale Nikolas se cítil jiný. Pocit lehkosti byl vtíravý, nepříjemný a přecházel do závratí. Pocit, že svět je někde jinde, než ho Nikolas viděl, vedl k tomu, že si musel několikrát sáhnout na věci kolem. Kmen stromu, dřevěná ohrada. Zmačkaný papír na chodníku... Když se pro něj sehnul a zvedl ho, uslyšel smích. Dva kluci se mu smáli krákoravými hlasy a ukazovali si na něj. Snad ho měli za opilce. Pohlédl upřeně na ně a jejich smích ustal, jako když utne. Po jejich uhrovaných tvářích se rozlil děs. Vzápětí už slyšel jen pleskání jejich podrážek na chodníku, jak zděšeně prchali. Ohmatal si tvář, ale nic zvláštního neshledal.

A přece... Stále ten pocit, že to co vnímá, to co hmatá, tam ve skutečnosti není. Zamyšleně si přejížděl zmuchlaným papírem po čele, nose i po tvářích. Čichal k papíru a cítil fádňní pach zvětrávající tiskoviny. V zadumání se došoural k domu s velikými okny z matového skla, chránícími přitní kavárny za nimi. Povšiml si, že se ve skle zrcadlí celá ulice. Ulice prázdná a bez lidí. Polekal se, že se neodráží, že nemá v zrcadle svůj obraz. Ale byl to jen moment, než se tam spatřil. Potemnělý díky tmavému

sklu. Vše na svém místě, známý obličej, oči postrádající hloubku černých děr, jak by jistě jeho stav znázornil film, kdyby chtěl vyděsit diváka. Zasmál se, ale hlava se mu hned zase trochu zatočila. Přikryl si oči. Točení hned přestalo. Ovšem, přece jen... Díval se opět na sebe a nemyslel na to, že v kavárně možná někdo sedí a pozoruje jeho bláznivou strnulost. Ovšem...

Došlo mu to! Najednou viděl další a další věci.

Jeho obličej je stejný, ale to mikroskopické orámování, to tam dříve nebylo. Kolem celého těla. Tenounký proužek lehce se mihotající nicoty. Svět dotýkající se této mikrovrstvy se mírně chvěl a vířil. Z toho bylo to točení hlavy! Hlava je v pořádku, to svět se nějak divně točí! Jako by se dotykem s Nikolasem stával celý svět řidší. Proč je vlastně ta ulice tak prázdná? Je tu tak... mrtvo.

Zkusil se zahledět do nitra kavárny, ale sklo jeho zrak nechtělo propustit. Usilovně mhouřil oči. Šustivá rána za ním ho vylekala, až sebou trhnul. Za ním na chodníku ležel mrtvý holub. Prošedivělý a zaprášený. Nejspíš byl už dlouho mrtvý a teď ho něco shodilo z římsy nebo z okapu. Nikolasovo zděšení ale neustupovalo, živilo se samo ze sebe a rostlo, stoupalo od nohou k srdci a lehce ho celého sevřelo. Co to je? Vždyť to zná! To není možné! Strach?!

Za sklem kavárenského okna třesklo nádobí, ozval se výkřik a pak polekaný pláč.

Nikolas téměř utíkal, ač necítil žádnou sílu ve svalech, jen sevření strachu na srdci a nepostřehnutelné víření světa, když jím procházel.

On něco říkal. Určitě! Ještě něco řekl, ale já mám nyní narušenou paměť a nemohu si vzpomenout. Nebo si to jenom namlouvám? Kleostas. Viděl ho v duchu před sebou, jak mluví, ale slova neslyšel.

Šel rychle, skoro běžel. Lidé mu uhýbali z cesty. Někdo se občas zapotácel a musel si hned odpočinout opřen o zeď. Dítě se rozplakalo. Štěně s kňučením zalézalo do povalené popelnice. Svět se chvěl, když jím Nikolas procházel.

Před známým domem stála dlouho limuzína s matovými polopropustnými skly. Šofér někomu pomohl na zadní sedadlo a zabouchl dvířka. Zamračil se na přibíhajícího Nikolase a nastoupil za volant. Dveře bouchly. I ten zvuk byl bohatý, jakož i každý odlesk černého laku, každé zapraskání kamínků pod bílými pneumatikami vypovídalo o bohatství. Nikolas se neudržel a přitiskl tvář k bočnímu okénku. Zdálo se mu na chvíli, že vidí lhostejnou svráštělou tvář, záhyby suché kůže, bez vousů, bez vlasů a bez obočí. Suché oční bulvy. A chabý pohyb ruky s pahýly prstů s vydrolenými nehty. Ne, určitě to nebyl Kleostas.

Ten stál u dveří hroutícího se činžáku a pohupoval se na podrážkách elegantních polobotek. Jen lehce pozvedl obočí, když se jejich pohledy setkaly. Usmíval se spokojeně, ale ne na Nikolase. Usmíval se za odjíždějícím autem.

“Chci to zpátky!” řekl polohlasem Nikolas. Mladík mu dobře rozuměl. Mlaskl rty a chápavě pokýval hlavou.

“Zvyknete si,” řekl lhostejně, “máte na to moře času.”

Udělal pohyb, že chce vejít do domu. Pak se přece je zarazil, když zaslechl zoufalství v Nikolasově hlase: „Jak mám žít? Chci zpátky svou smrt! Jak mám teď žít?”

Kleostas pootočil hlavu jeho směrem, ale do očí se mu již nepodíval.

“Milý pane! Jak máte žít? Za svůj život nesete odpovědnost jen vy. A o svou smrt se nestarejte. Ta vám už nepatří.”

To byla poslední slova, která řekl, než vešel do domu. Ruku na kapse drahého saka si už nedržel.

Nikolas stál na ulici a nekonečný čas plynul jen malou chvílí, než si uvědomil, že stále drží zmuchlaný papír z chodníku. Chtěl ho zahodit, když na něm poznal známá písmena.

Zbavte se smrti...

Rozbalil celý plakát. Nápis byl jiný.

Zbavil ses smrti? Ani nevíš, jak jsem rád! Teď už budeme věčně spolu. Teď už nás smrt nerozdělí!

Strach - Tvůj a navždy tvůj!

Čelisti Strachu ho sevřely jako nikdy předtím. Nebál se už smrti. Pochopil Strach. Poprvé nahlédl novou podobu nicoty, která se před ním rozevírala nekonečnější než vesmír. Nicota nekonečná ve své věčnosti. Nicota zahrnující vše.

Nikolas byl její součástí a nikdy tomu už nebude jinak.

Konec

15. března, 2010